

راهنمای تدوین مقاله کامل

(بررسی اصول ایجابی و ضوابط مکان یابی سایت شهر بانو با رویکرد ارتقاء سطح مشارکت مدنی زنان مسلمان در جامعه)

دکتر سیده محمدرضا خسروی^۱، مهندس صفورا طراوتی خجسته^۲*

۱- استادیار گروه شهرسازی دانشگاه آزاد اسلامی واحد همدان

۲- دانشجوی کارشناسی ارشد طراحی شهری دانشگاه آزاد اسلامی واحد همدان، safura.taravati@yahoo.com

چکیده

زنان به صورت طبیعی دارای حقوق شهروندی در استفاده از فضاهای اجتماعی هستند اما متأسفانه شرایط نامساعد محیط های ساخته شده محدودیت هایی را اعم از نبود امنیت کافی، وضعیت نامناسب فضاها نسبت به ارگونومی زنان در جامعه به وجود آورده که باعث شده زنان مسلمان این نوع از نیازهای خود را در غالب روشهای ناصحیح نظیر کوچه نشینی که اسلام آن را نهی کرده است برطرف سازند. به نظر می رسد با توجه به رشد شتابان شهرنشینی و تنوع در خرده فرهنگ ها در میان جوامع، محیط های شهری امروز نه تنها در راستای توانمندسازی نقش، جایگاه و فعالیت های زنان در جامعه طراحی نشده اند بلکه گاه صدماتی برای حضور ایشان به دنبال می آورند. پژوهش حاضر از نوع توصیفی و با ماهیتی توسعه ای است که قصد دارد با ایجاد فضایی مختص زنان در جامعه، فرآیند آموزش، آگاه سازی و توانمندسازی آنان را در دنیای امروز با توجه به رفع نیازهای جانبی تکمیل نموده و به تاثیر کالبد در تعالی اجتماعی زنان با رویکردی اسلامی بیانجامد. به همین منظور سایت پیشنهادی شهر بانو نه تنها مکانی برای گذران اوقات فراغت مختص بانوان است بلکه نیاز های آنان را با آموزش های مورد نیاز در حوزه های خودشناسی، همسر داری، فرزند پروری، تکنولوژی، آسیب های اجتماعی دنیای مدرنیته و... ارتقا می بخشد. نتیجه آنکه این روش آگاه سازی بانوان می تواند شروعی باشد برای تربیت صحیح نسل آینده چه بهتر که این روند تربیتی توسط مادرانی آگاه صورت پذیرد تا آینده ی روشنی رقم بخورد.

واژه های کلیدی: زنان مسلمان، شهر بانو، جامعه اسلامی، مشارکت مدنی زنان، فضای شهر.

۱- مقدمه

امروزه نیاز انسان به حضور در جمع و برقراری تعامل معقول، منطقی و متعارف با گروه های مختلف اجتماعی امری پذیرفته شده است. مسلم است که نیازهای اجتماعی انسان، تنها در عرصه های عمومی، زنده، کارآمد و پویا تحقق می یابد. اما به نظر می رسد عرصه های عمومی شهرهای امروزی، از هویت و مفاهیم اصیل انسانی تهی شده و نیاز انسان ها به باهم بودن را بی جواب نهاده اند. همچنین عدم درک صحیح دست اندرکاران، سیاستگذاران و طراحان این گونه عرصه ها از نیازهای مختلف گروه های اجتماعی برای حضور و فعالیت در عرصه های جمعی، عدم توجه به ویژگی های فرهنگی، قومی و مذهبی این گروه ها و جایگزین کردن کمیت به جای کیفیت در طراحی این گونه فضاها، در ناکارآمدی عرصه های عمومی شهر امروزی نقش بسزایی داشته اند. به واقع اگر خواهان دستیابی به الگویی هستیم تا تداوم حضور اقشار گوناگون مردم را در فضاهای شهریمان تثبیت کنیم، باید مخاطبان و نیازهایشان را بشناسیم. در این بین به نظر می رسد زنان و بالخصوص زنان